

РЕШЕНИЕ

№ 2256

гр. София, 05.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 29.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2510** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу ревизионен акт № К[ЕИК]/21.10.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърдена мълчаливо, а в последствие изрично с решение № 375/22.02.2012 г. на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място].

С оспорения РА в потвърдената му част, на жалбоподателя не е признато право на приспадане на данъчен кредит за данъчните периоди за данъчни периоди м. 09.2005 г., м. 03.2006 г., м.12.2006 г., м.01.2008 г., м.02.2008 г. и м. 02.2011 г. и са определени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 109 437,28 лева главница и 38 055,64 лева лихви.

В жалбата, от съда се иска РА в оспорената част да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Навеждат се доводи, че в хода на проведеното ревизионно производство, органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено. В нарушение на принципите на истинност и обективност в административното производство, по време на ревизията не са изследвани и установени всички факти, имащи отношение към случая. Инвокирани са доводи, че в нарушение на административно-производствените правила оспорения РА е издаден от лице, участвало при извършването на ревизията. Твърди се, че са налице материално-правните предпоставки по чл. 70 от ЗДДС за признаване на данъчен

кредит, защото закупените автомобили са използвани при осъществяването на икономическата дейност на дружеството. Луксозните автомобили са били отдавани под наем на клиенти, за което са ангажирани съответните писмени доказателства – договори и анекси към тях, представени както в хода на проведеното административно производство, така и приложени към жалбата. Оспорващият счита, че в случая следва да се приложи разпоредбата на чл. 70, ал. 2, т. 1 от ЗДДС. Посочено е, че фирмата не може да носи отговорност за нередовност при счетоводните записвания на своите контрагенти.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорващият, чрез адвокат Й. поддържа жалбата. Представени са и допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт Б. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата и счита, че РА следва да бъде оставен в сила.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1106421/01.06.2011 г., издадена от Началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП, [населено място], с която е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност за данъчни периоди от 01.03.2005 г. до 28.02.2011 г.

В хода на производството са събрани писмени доказателства и са извършени множество процесуални действия.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад № 1106421/27.09.2011 г., връчен на упълномощено от дружеството лице. По реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК са представени възражения, приети за неоснователни от ревизиращия орган.

След приключване на ревизионното производство е съставен ревизионен акт № К[ЕИК]/27.10.2011 г., от главен инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], упълномощен със Заповед К 1106421/27.09.2011 г., издадена от органа, възложил извършването на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил.

При проведеното съдебно производство беше изслушано заключение на Съдебно-счетоводна експертиза, приобщено към останалия събран доказателствен материал.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен на представляващия дружеството на 31.10.2011 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 11.11.2011 г. /вх. № 13254/. Двумесечният срок за произнасяне на решаващия орган е

започнал да тече на 18.11.2011 г. и е изтекъл на 18.01.2012 г. Жалбата е подадена на 15.02.2012 г. /вх. № 53-00-107/, т.е. в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК. Решение № 375/22.02.2012 г. е постановено при условията на чл. 156, ал. 6, във връзка с чл. 150, т. 1 от ДОПК. Във връзка с изложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Жалбата е подадена в законоустановените срокове, поради което тя е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, осъществени в рамките на извършваната от [фирма] дейност, не е налице право на приспадане на данъчен кредит, поради липса на визираните в закона предпоставки.

След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи:

1. По отношение на данъчните периоди месец 09.2005 г., месец 03.2006 г. и месец 12.2006 г.

В хода на ревизионното производство органите не са признали право на приспадане на данъчен кредит на дружеството за закупени от него автомобили, приемайки, че не са били налице предпоставките по чл. 65, ал. 2 от ППЗДДС /отм./, а именно, че доставките не са били свързани с основната дейност на регистрираното лице, защото общата им стойност, не е представлява повече от 50 на сто от общата стойност на изпълнените от лицето доставки през последните 12 месеца преди текущия месец, независимо дали са изтекли 12 месеца от регистрацията по ЗДДС.

За да се провери дали тези изводи са правилни, следва да се обсъди заключението на допуснатата ССЧЕ.

Експертът е анализирал коректно наличните първични счетоводни и други документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви заключения. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси и са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Заключението следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Експертът е посочил, че доставчикът [фирма] е издал на [фирма] фактура № 2963/16.09.2005 г. на стойност 46 875,00 лева и ДДС 9 375,00 лева с предмет на доставката лек автомобил BMW 520I. За периода м.09.2005 г. жалбоподателят е упражнил правото си на приспадане на данъчен кредит по тази доставка. С Договор за наем от 03.10.2005 г. между [фирма], като Наемодател и [фирма], като Наемател е отдаден под наем за временно и възмездно ползване лек автомобил марка BMW 520I, с ДК [рег.номер на МПС], за срок от 5 години. Наемната цена е в размер на 250,00 лева месечно. От счетоводните записвания по сметка 703 - Приходи от услуги за м.11.2005 г. и по сметка 709 - Други приходи за м.12.2005 г., се установява, че са осчетоводени приходи от наеми в общ размер от 500 лева и ДДС 100 лева.

Доставчикът [фирма] е издал на [фирма] фактури № [ЕГН]/30.01.2006 г. на стойност 12 343,13 лв. и ДДС 2 468,63 лв. и № 10000000146/22.03.2006 г. на стойност 106 598,59 лв. и ДДС 21 319,72 лв. с предмет на доставката лек автомобил BMW 730dCI. За периода м.03.2006 г. жалбоподателят е упражнил право на приспадане на

данъчен кредит по тези доставки. От представения в хода на административното производство Договор за наем от 23.03.2006 г., сключен между [фирма] като Наемодател и [фирма], като Наемател, се установява, че жалбоподателят е отдал за временно и възмездно ползване на лек автомобил марка BMW 730dCI с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 3 години и наемна цена в размер на 1000 лева месечно.

Вещото лице е установило, че издадените, във връзка с доставките документи са осчетоводени коректно при жалбоподателя. Съдът, съобразявайки характера на спора намира последното обстоятелство за неотносимо към предмета му, поради което същото не следва да бъде обсъждано.

По отношение на дела на дейността по отдаване под наем на описаните МПС, експертът е направил, след проверка на счетоводството на ревизираното лице следните констатации и изводи.

За периода 01.01.2005 г. - 30.09.2005 г. дружеството е реализирало приходи от услуги в общ размер на 252 042,20 лева, от които 252 042,20 лева са от транспортна дейност. Делът на транспортната дейност към указания период е 100 %. За периода 01.01.2006 г.- 31.12.2006 г. са реализирани приходи от транспортна дейност в размер на 371 245,55 лева и приходи от наеми в размер на 10 499,99 лева. Делът на транспортната дейност към указания период е 97.25 %.

По време на проведеното по делото открито заседание експертът доразви заключението си, посочвайки, че единствено през 2011 г. дружеството е извършвало приоритетно отдаване под наем и транспорт с леки автомобили. През останалите периоди делът на тази дейност е незначителен. Вещото лице направи уточнение, че отбелязаните в заключението цифри касаят транспортната дейност по години, като разликата до 100 % представлява отдаването под наем на леки автомобили.

Изложеното не може да мотивира съда да направи извод в подкрепа на изтъкнатите от оспорващия доводи. Този факт се основава изцяло от анализа на представените в хода на ревизията документи и събраните по време на съдебното производство доказателства. По тези съображения е необходимо да се сподели извода на органа по приходите, че през ревизирания период жалбоподателят не е могъл да упражни право на приспадане на данъчен кредит /чл. 65, ал. 1, т. 2 от ЗДДС /отм./, защото закупените леки автомобили с били с по-малко от пет места за сядане без мястото за водача и същият не е извършвал с тях основна дейност, по смисъла на чл. 65, ал. 2 от ППЗДДС.

По отношение на данъчния период м. 12.2006 г. дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2677,08 лева по три фактури, издадени от [фирма], удостоверяващи, извършени доставки на материали за отоплителна система и радиатори. Оспорващият не е представил доказателства къде са били вложени тези материали и дали същите са били необходими за осъществяването на икономическата му дейност. Нито в жалбата, нито пред съда са релевирани доводи в тази насока, поради което следва да се приеме, че жалбата и в тази част е неоснователна.

2. По отношение на данъчните периоди месец 01.2008 г. и месец 02.2008 г.

За данъчния период м.03.2008 г. жалбоподателят е упражнил правото си на приспадане на данъчен кредит в размер на 16 680,19 лева по ЕАД 08BG005000H0001288/20080105, във връзка със закупен от чужбина нов пътнически автомобил Порше К. с 4+1 места на стойност 83 400,97 лева и ДДС 16 680,19 лева.

Доставчикът [фирма] е издал на [фирма] фактура № 1963/11.02.2008 г. на стойност

58 334,17 лева и ДДС 11 666,83 лева, с предмет на доставката лек автомобил Опел А. с брой на местата 4+1. За периода м.02.2008 г. жалбоподателят е ползвал данъчен кредит по горната фактура.

Настоящият съдебен състав намира, че по отношение на тези две доставки, ревизираното лице е упражнило абсолютно незаконосъобразно право на приспадане на данъчен кредит, защото по преписката няма никакви доказателства, закупените автомобили да са отдавани под наем или да са използвани за целите, посочени в чл. 70, ал. 2 от ЗДДС, т.е. за тях не важи предвиденото в тази разпоредба изключение. Във връзка с констатацията, следва да се направи извода, че органите на приходната администрация правилно са определили допълнителни публични вземания за оспорвания за периода.

3. По отношение на данъчния период месец 02.2011 г.

Доставчикът [фирма] е издал на [фирма] фактури № [ЕГН]/09.02.2011 г. на стойност 131 250,00 лева и ДДС 26 250,00 лева с предмет на доставката лек автомобил В. 730dL 4+1 места и № 10000003806/23.02.2011 г. на стойност 95 000,00 лева и ДДС 19 000,00 лева с предмет на доставката лек автомобил В. 530a 4+1 места. За периода м.02.2011 г. жалбоподателят е упражнил право на приспадане на данъчен кредит по горните фактури.

Съгласно Договор за наем от 14.02.2011 г., сключен между [фирма], като Наемодател и [фирма], като Наемател е отдаден под наем за временно и възмездно ползване лек автомобил марка BMW 7 Ер Р., рег. [рег.номер на МПС], за срок от 2 години. Наемната цена е в размер на 1000,00 лева месечно. От жалбоподателя на вещото лице са представени 4 бр. фактури, издадени към [фирма] в периода септември-декември 2011 г., с предмет „наем на автомобил”,

Настоящият съдебен състав намира, че не следва да обсъжда, основателността на упражненото право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 10000003806/23.02.2011 г. Няма данни закупеният автомобил, с брой на местата 4+1 да е бил използван за някоя от предвидените в чл. 70, ал. 2, т. 1 от ЗДДС цели, поради което правилно са начислени допълнителни публични вземания.

По отношение на упражненото право на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН]/09.02.2011 г. на стойност 131 250,00 лева и ДДС 26 250,00 лева, съдът не може да се съгласи с изтъкнатите от оспорвания доводи, че лекият автомобил BMW 730dL с брой на места 4+1 е използван единствено за отдаване под наем.

По силата на чл. 228 от ЗЗД, с договора за наем наемодателят се задължава да предостави на наемателя една вещ за временно ползване, а наемателят - да му плати определена цена. Независимо, че според правната доктрина договорът за наем е двустранен, възмезден и консенсуален, според настоящия съдебен състав, в разглеждания казус, с оглед целите на данъчното облагане следва да се прецени дали между страните наистина са реализирани наемни отношения. Вярно е, че процесното МПС е предмет на отдаване под наем, видно от описания по-горе договор. Съгласно т. 17 от същия приемането и предаването на МПС се удостоверява с протокол, подписан от двете страни. Такъв протокол не е представен нито в хода на ревизията, нито при разглеждането на жалбата от настоящия съдебен състав. От друга страна, фактурите, удостоверяващи извършено плащане на наемната цена за ползването на лекия автомобил са съставени три месеца, след започването на ревизионното производство /01.06.2011 г./, независимо от факта, че наемната цена се дължи между 1 и 15 число на месеца, следващ текущия месец, отново според направените от страните договори.

Вещото лице не е открило данни за осчетоводяването на платените наеми като приход при жалбоподателя през този период.

Изброените факти дават възможност на съда да направи извода, че както договора за наем, така и представените на експерта фактури са съставени с цел удостоверяване на благоприятни за оспорващия факти, поради което не следва да бъдат кредитирани.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото на ответника разноси се дължат разноси. Такива са поискани своевременно и следва да бъдат определени по реда чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 4 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу ревизионен акт № К[ЕИК]/21.10.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърдена мълчаливо, а в последствие изрично с решение № 375/22.02.2012 г. на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място]..

ОСЪЖДА на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица] ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 2638,75 /две хиляди шестстотин тридесет и осем и 75 ст./ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..